

LUAT AFARĂ DIN ISTORIE

Mulțumesc, frate
Neville.

Bună

seara prieteni. Consider ca un mare privilegiu faptul că în sera aceasta pot să fiu aici, în Tabernacol, pentru a începe o serie de cinci adunări. A trecut destul de mult timp de când a avut loc o trezire aici. Noi am anunțat aceste adunări prin intermediul ziarelor, dar eram îngrijorați că nu avem suficiente locuri pentru a-i primi pe cei ce vor veni. Am făcut tot ce s-a putut pentru ca oamenii să stea cât mai comod posibil.

În curând voi pleca din nou în misiune și cred că voi merge și peste ocean. Acesta este motivul pentru care am dorit ca înainte de plecare să avem o mică părtășie împreună.

Vedeți, noi ne adunăm zi de zi, dar va veni o zi când o vom face pentru ultima dată. Așadar, vrem să stăm cât mai aproape de Domnul și de Cuvântul Său, căci în felul acesta El ni Se va descoperi tot mai mult.

M-am gândit că ar fi bine să avem o mică adunare, iar după aceea să ne rugăm pentru bolnavi.

Voi știți că cu mult timp în urmă am avut o vedenie. Aceasta s-a întâmplat atunci când am construit Tabernacolul. În dimineața aceea, când am așezat piatra unghiulară, Domnul mi-a spus: „Acesta nu este Tabernacolul Tău!” după care m-a dus într-un loc (în vedenie) și mi-a arătat diferite lucruri care urmau să se întâmple. Dacă le știți, puteți vedea

că se împlinesc întocmai cum au fost vestite. Vedeți? Întotdeauna a fost așa. Aceasta mă face să stau liniștit în toate lucrurile, pentru că știu că Cel ce a vorbit este Dumnezeu, și El se îngrijește de toate.

Cu câțva timp în urmă, am avut o vedenie în care am văzut un cort mare. O, era un cort uriaș! Eu tocmai terminasem de vorbit și la altar erau o mulțime de suflete. Se auzea un fel de plânset ușor și liniștit. Un bărbat, care avea o voce blândă și plăcută, a venit spre mine și a spus: „În timp ce fratele Branham se pregătește, să se formeze rândul de rugăciune...” Eu stăteam așa, iar rândul de rugăciune urma să se așeze în stânga mea, desigur. Apoi am văzut un șir mare de oameni așezați în rând. Înăuntrul aceluia cort era o cameră mică din lemn în care se aflau o mulțime de oameni care mergeau sprijiniți în cârje, alții erau purtați pe tărgi etc. Ei treceau prin fața platformei și ieșeau pe partea cealaltă, iar eu stăteam deoparte și mă miram de tot ce vedeam acolo.

După aceea, Îngerul Domnului, a cărui fotografie o vedeți aici pe perete, a plecat de lângă mine și a intrat în camera aceea mică, iar o Voce mi-a spus: „Te voi întâlni în locul acela!”

Eu am avut un timp de odihnă pentru că eram prea obosit, dar m-am întors. Săptămâna trecută am avut, timp de trei seri, învățătură pentru biserică. Au fost adunări în care am scuturat puțin biserica pentru a putea merge mai departe, la adunările care urmează. Duminică seara vom avea o adunare de „bun rămas”, deoarece după aceea voi pleca pentru un timp. Nădăjduiesc că într-una din aceste seri, în săptămâna aceasta, voi folosi camera micuță din vedenie ca o cameră de rugăciune. Aș vrea să îi iau acolo pe cei bolnavi și suferinzi și astfel voi vedea dacă El mă va întâlni acolo după cum mi-a spus, ca să încep astfel noua slujbă la Tabernacol. Îmi doresc mult să văd și lucrul acesta împlinit.

Eu nu știu ce este aceasta prieteni;
nu știu ce se întâmplă, dar cred că El,
care mă ascultă acum, este mai mult decât în stare să îmi ajute pe copiii Săi
bolnavi, suferinzi și săraci, din timpul acesta. Eu îi făgăduiesc că voi fi
loial și credincios și că voi încerca să fiu mai predat și mai atent decât am
fost cu celelalte daruri pe care mi le-a dat El. Celelalte daruri sunt la fel
de puternice ca la început. Vedeți? Eu privesc însă înainte pentru că se
întâmplă ceva nou și cred că acest lucru va avea loc aici.

M-am gândit că poate deseară vom vorbi
și voi vedea ce simt.

Și încă ceva, aș vrea să știu unde
mergem mai întâi, ca să-o pot trimite pe soția mea înainte. Dacă nu se poate,
atunci voi aduce câte două femei înăuntru. Prin aceasta nu aș vrea să spun că
nu poate fi și altfel. Eu m-am gândit însă la vedenia pe care am avut-o și în
care totul s-a petrecut într-un cort. Adevărul este însă, că acest lucru se
poate întâmpla oriunde și oricând. Să privim deci înainte.

Voi încerca să vă las mai devreme în
seara aceasta. Cântările vor dura o jumătate de oră, serviciul de predicare și
serviciul la altar, etc., cam o oră, adică o oră și jumătate, pentru ca oamenii
să nu înțepenească și să poată veni și mâine seară.

Acum, înainte de a deschide acest
Cuvânt binecuvântat, vreau să vă asigur că nu am spus niciodată altceva decât
ceea ce este în El, pentru că
Cuvântul este temelie. Să ne plecăm deci capetele pentru rugăciune:

Dragă Dumnezeule, în timp ce stăm în
prezența Ta, ne dăm seama cât suntem de slabi. Noi suntem doar praful luat din
pământ, aduși la suprafață de Tine și făcuți vii spre onoarea și gloria Ta. Noi

suntem conștienți de faptul că viața și destinația noastră se află în mâinile Tale binecuvântate. Acesta este motivul pentru care ne încredințăm în mâinile Tale, prin credință, căci dorim să trăim pentru veșnicie într-o Lume mai bună, alături de Tine, unde nu va mai trebui să ne rugăm pentru bolnavi și lipsiți. Acolo nu ne va mai curge nici o lacrimă pe obraji și nu va mai fi nici un om neputincios sau bătrân, ci vom fi veșnic tineri, iar slava lui Dumnezeu se va odihni peste noi. Atunci nu vom mai avea nevoie nici de vindecare, pentru că vom fi vindecați pe vecie. Când trupurile în care suntem acum vor fi schimbate și vom locui într-un trup de slavă, ca al Lui, Îl vom vedea așa cum este. Până va veni însă acel ceas binecuvântat, vrem să depunem cel mai mare efort de care suntem în stare și să slăvim Numele Tău, cu credința pe care ne-ai dat-o. Este ajunul deschiderii acestei mici adunări de aici, în amintirea primei treziri pe care am ținut-o în locul acesta. Ce lucrări mari și puternice ne-ai arătat prin Mâna Ta puternică! Din locul acesta s-a ridicat o trezire care a cuprins fiecare națiune. Da, în seara aceasta, focul trezirii arde peste tot în lume, mulți bărbați și femei au fost vindecați de bolile lor și de neputințe și au ajuns la cunoștința Dumnezeului Celui Viu și Adevărat. O, Doamne Dumnezeule, toarnă Duhul Sfânt peste noi în dublă măsură!

Și dacă este voia și planul Tău, Te rugăm o, Doamne să îngădui ca acest nou dar să intre în acțiune în locul acesta, astfel încât cei ce au stat în spatele meu, care s-au luptat în rugăciune, să fie primii care văd mâna puternică a lui Iahveh mișcându-se în acest fel nou și astfel, să fie și ei beneficiari ai roadelor. Îți cerem aceasta cu umilință, deoarece știm că Tu ești Acela care poți s-o faci.

Te rugăm să ne binecuvântezi în timp ce vom răsfoi paginile Cuvântului Tău binecuvântat și îngăduie ca duhul nostru să fie deschis ca să-L primească, Doamne.

Iar atunci când acest serviciu se va termina și vom pleca acasă, fă să spunem la fel ca cei doi ucenici de pe drumul Emausului: „Nu ardea inima în noi în timp ce ne vorbea?”

Fă

aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus și spre gloria Sa. Amin.

Pentru

seara aceasta am ales câteva texte din 1 Împărați 18.17-21, iar tema la care m-am gândit se numește: **„Luat afară din istorie”**.

Deci

1 Împărați 18.17-21:

„Abia

a zărit Ahab pe Ilie și i-a zis: „Tu ești acela care nenorocești pe Israel?”

Ilie a răspuns: „Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ai părăsit pe Domnul și te-ai dus după Baali.

Strânge

acum pe tot Israelul la mine, la muntele Carmel, pe cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal și pe cei patru sute de prooroci ai Astarteei, care mănâncă la masa Izabelei.”

Ahab a trimis soli la toți copiii lui Israel și a strâns pe prooroci la muntele Carmel.

Atunci

Ilie s-a apropiat de tot poporul și a zis: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El, iar dacă este

Baal, mergeți după Baal!” Poporul nu i-a răspuns nimic”.

În seara aceasta stăm pe margine și privim cum vin și trec două mari scene. Una din ele este sfârșitul Istoriei, iar cealaltă, este sfârșitul timpului. De-a lungul epocilor, foarte mulți bărbați mari au dorit să vadă clipa de care ne apropiem noi. Și acum, când soarele a apus, am simțământul că trăim în una din cele mai mărețe epoci în care i-a fost dat omului să trăiască, deoarece este epoca în care timpul se va revărsa în veșnicie.

Istoria ne poate spune doar ce a fost, dar viitorul se află în mâinile lui Dumnezeu. Eu cred că pentru timpul acesta nu va fi nevoie să se scrie vreo Istorie pentru că nu va fi cine s-o citească. Ambele, atât Istoria cât și Timpul aleargă în ape adânci.

De exemplu: Cum ieșim noi din criza economică? Și siguranța națională se îndreaptă spre ape adânci. Dacă mergi în jurul lumii, îți dai seama că nu numai națiunea noastră se află în starea aceasta, ci peste tot este la fel.

Când am fost în Africa, toți se temeau de o revoltă socială, în timp ce comunismul conducea țara. Când am fost în Elveția, acolo era la fel. În toate națiunile pe care le-am vizitat, am constatat că pacea este nesigură.

Acum voi știți că Domnul Isus a spus că va veni un timp în care popoarele nu vor mai avea liniște, ci peste tot va fi neliniște și necaz. Oamenii au încercat tot posibilul pentru a îndepărta cât mai mult acest timp, dar mă tem că suntem deja acolo. Cred că nu mai putem face nimic, pentru că am ajuns la sfârșit.

Oamenii au încercat odată să-și aleagă regi, dar n-a mers; au încercat apoi democrația, dar n-a mers nici așa; încearcă să pună dictatori, dar nu merge, ci se pare că de fiecare dată se afundă tot mai adânc, tot mai adânc. Acum am ajuns într-un moment când s-ar putea întâmpla orice. În cinci minute fiecare națiune poate fi făcută pulbere.

Și dacă am ajuns într-un asemenea timp, unde ar trebui să fie biserica? O, ce criză mare!

În criză este și viața din familie. Se pare că și ea alunecă în ape adânci.

Înainte

se obișnuia ca dimineața, tatăl, care este capul familiei, să adune familia și să discute cu ea despre Biblie. Ei se adunau cu toții în jurul mesei, citeau din Biblie și se rugau. Astăzi însă nu mai puteți vedea așa ceva.

La sfârșitul zilei, după ce mama termina de spălat vasele, ei se adunau din nou și mai citeau puțin din Biblie, după care se rugau și plecau la culcare.

Delicvența juvenilă era greu de găsit în zilele acelea. Băieții mergeau la câmp, iar fetele o ajutau pe mama lor la spălat și la celelalte treburi.

Astăzi însă, trebuie să apese doar un buton și vasele sunt spălate. Mama urcă în mașină și pleacă la o partidă de cărți sau umblă auirea pe străzi. Munca la câmp este făcută de tractoare, așa că nu avem altceva decât o grămadă de oameni leneși, o grămadă de pierde-vară.

Și viața de familie este atât de neglijată, iar Biblia este lăsată de-o parte pentru că o oră liberă ar trebui „vânată” și asta în multe case din America. Oamenii merg la biserică duminică dimineața și asta cam douăzeci de minute. Dacă cumva păstorul le ia treizeci de minute, este chemat la comitet și avertizat. Ce este aceasta? Viața de familie alunecă...

Mai demult, mama și tata se iubeau, se respectau și se doreau unul pe altul, iar când era îmbătrânită și căruntă, zbârcită toată, cu fața brăzdată de riduri adânci și cu ochelarii pe vârful nasului, soțul o iubea la fel de mult ca atunci când era tânără și frumoasă. Astăzi însă (nu vreau să fiu critic), când ea îmbătrânește puțin, el o schimbă imediat cu „un model mai nou”. Este ca și cum ai schimba mașina sau altceva de felul acesta. Aceasta arată că astăzi nu mai există acea dragoste de familie ca în trecut. Da, viața de familie se duce...astăzi nu mai avem familia americană de mai demult.

Și mai este un lucru pe care vreau să vi-l spun: ceea ce se pierde tot mai mult, este prietenia. Se pare că nu mai avem prietenii pe care-i aveam mai demult. Prietenii de astăzi nu sunt la fel de loiali ca cei din trecut.

Îmi amintesc că mai demult, dacă cineva se îmbolnăvea, toți vecinii veneau în jurul lui și încercau să-l ajute cu tot ce puteau, dând o mână de ajutor oriunde era nevoie. Ei stăteau lângă el toată noaptea.

Astăzi însă, lucrurile s-au schimbat. Noi aflăm de moartea vecinului nostru numai când citim anunțul din ziar. Vedeți? Prieteni!

Astăzi, mama și tata au fiecare cheie

de la casă, iar noaptea pleacă amândoi, în timp ce copiii stau și-i așteaptă îngrijorați pentru că nu știu unde sunt. Acesta este modul de viață de astăzi.

Știți că Biblia a anunțat toate aceste lucruri? Atunci ce este aceasta? Împlinirea Cuvântului. Noi vedem că tot ce spune Ea se împlinește sub ochii noștri.

Să luăm viața bisericii. Acolo a început totul. Da, viața bisericii se duce... Oamenii iau biserica de astăzi drept un idol. Ei merg și stau cinci minute în biserică, după care pleacă spunând: „Mi-am încheiat ora de religie”. Își plătesc contribuția, oricât ar fi ea, și asta este totul.

Păstorul la rândul lui, ține o predică mică și dă cina, iar dacă nu este mulțumit, merge acolo unde primește o plată mai bună. Da, se pare că păstorii nu mai au chemarea divină. Se pare că totul se limitează la plata pe care o primește și aceasta pentru că oamenii l-au obișnuit cu mulți bani. Nu ar trebui să fie însă așa.

Ar trebui ca un astfel de bărbat să fie chemat de Domnul în slujbă. El ar trebui să stea așa cum a stat Ilie pe vârful muntelui, așteptând corbii să-l hrănească. Da, el a stat acolo până și-a îndeplinit însărcinarea. Pe el nu l-a interesat că nu primește nici măcar un penny, pentru că mai presus de toate era chemarea lui Dumnezeu.

Astăzi însă, această chemare divină a fost înlocuită de chemarea banilor, a poziției mai înalte sau a popularității, a unei biserici mai mari, etc.

Care este urmarea? Biserica începe să se lase la fund, începe să moară. Priviți numai desfășurata.

Eu am aproape cincizeci de ani, dar îmi amintesc cum mergeam la biserica baptistă și la cea metodistă, unde aveau loc treziri de modă veche în care oamenii strigau și se rugau Domnului, mergând în sus și-n jos printre scaune și convingându-i pe păcătoși să vină la altar.

Astăzi nu mai vezi nicăieri așa ceva.

Pe atunci se obișnuia să se facă adunări de rugăciune de modă veche, în care mamele bătrâne și tații se rugau cu atâta credință pentru băieții și fetele lor, care erau păcătoși, încât aceștia veneau la altar și-L urmau pe Hristos.

Astăzi nu mai poți vedea așa ceva. Se pare că totul s-a dus în apele adânci. Nu mai este ceea ce s-ar cuveni să fie.

Dacă într-o biserică avea loc o trezire, toate celelalte biserici cooperau cu ea. Astfel, trimiteau acolo frați ca să dea o mână de ajutor. Închideau bisericile și mergeau acolo ca să se bucure împreună.

Astăzi
nu mai vezi așa ceva.

Dar ce s-a întâmplat? Ce este cu ei? Este împlinirea Cuvântului Dumnezeuului celui viu, care ne arată două lucruri: Sfârșitul timpului și venirea Domnului Isus Hristos. Duhul Sfânt a vorbit și a spus clar că în zilele din urmă, bisericile vor fi încăpățânate, iubitoare mai mult de plăceri decât de Dumnezeu. Da, oamenii vor fi obraznici, vânzători, acuzatori mincinoși, nestăpâniți și plini de dispreț față de cei buni. Și dacă Biblia ne-a avertizat că va fi așa, cum să ne așteptăm la altceva?

Timotei 3.5: „Având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea.”

Mergeți astăzi prin națiunea noastră și găsiți acea mână de credincioși care crede – mă refer la credincioșii adevărați care cred că Isus Hristos trăiește și acum.

Vedeți, ei au dus biserica la un idol. Am trecut prin problema aceasta în învățătura de zilele trecute. Au aruncat-o în biserica catolică, la idolii ei, și pe măsură ce trece timpul se pleacă tot mai mult spre ei.

Și protestanții sunt la fel de rău. Da, atât de rău încât au ajuns să meargă doar când și când la adunare, sau chiar numai o dată pe an – la Paști.

Eu am auzit un predicator făcând această remarcă. El spunea: „În dimineața de Paști, i-am salutat pe toți membrii bisericii mele și le-am urat sărbători fericite, după care pe unii nu i-am mai văzut până la Crăciun, sau chiar până la celelalte Paști.”

Stând și privind toate aceste lucruri, cred că fiecare muritor își dă seama că trebuie să se întâmple ceva. Așa nu se mai poate continua.

Nimeni nu are timp să se oprească nici măcar cinci minute. Oamenii sunt tot timpul presați, grăbiți, stresați și pe fugă.

Odată când veneam de la New Albany, am văzut o femeie care conducea cu 60-70 mile/h, deși pe stradă erau foarte mulți copii. Unde se ducea? „Ce zici de asta?” am întrebat persoana de lângă mine.

Apoi am văzut alte 2-3 mașini care au trecut în plină viteză printre acei copii.

Desigur, noi trebuie să ne grăbim acasă, să spălăm vasele, să-l ascultăm pe Arthur Godfrey, sau altceva.

Unde vă duceți? Ce-i cu voi?

Ceea ce a întors toate lucrurile pe dos este faptul că bărbatul și femeia au devenit iubitori ai acestei lumi. Dar știți ce ar trebui să facem? Să venim acasă, să citim din Biblie și apoi să ne rugăm.

Mă gândesc la Susane, mama lui John Wesley. Această femeie a avut 17 copii, dar cu toate acestea își găsea timp să petreacă 2-3 ore pe zi în rugăciune, crescându-i și pe ei în felul acesta. Ca urmare, fiul ei John, a fost unul dintre cei mai mari predicatori ai lumii, iar fratele lui, Charles, a fost unul dintre cei mai mari compozitori de cântece creștine. Și aceasta pentru că mama lor și-a făcut timp să-L slujească pe Dumnezeu și nu a alergat după lucrurile lumii ca să se afunde în ele.

Ce putem face fraților, când vedem că temelia națiunii noastre, temelia căminului nostru, a bisericii noastre, se scufundă? Am să vă spun ceva.

O, dacă aș avea o voce a cărei ecou să se poată auzi în întreaga lume! Nouă ni s-a dat o temelie solidă și aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

„Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui

Dumnezeu nu va trece.” (Matei 24.35).

*„Și pe această piatră”, a spus
Dumnezeu, „voi zidi biserica Mea și porțile Locuinței Morților nu o vor
birui.” (Matei 16.18).*

Deci ce mare și binecuvântat
privilegiu avem, ca să putem lua în mână Biblia lui Dumnezeu, să putem să-l
răsfoim paginile și în felul acesta să
citim cu ochii noștri Adevărul! Din Ea putem să vedem ceea ce s-a petrecut în
vremuri trecute, pentru că paginile Ei ne vorbesc despre un Dumnezeu Istoric.
Și singura posibilitate pe care o avem de-a face față la toate aceste căi, este
să-L chemăm afară din Istorie pe Dumnezeul Istoric.

În zilele de dinaintea potopului,
înainte de venirea lui Hristos și în toate celelalte evenimente care au avut
loc, El nu a dat niciodată greș, ci a avut întotdeauna dreptate.

Mă gândesc acum la un timp când o
națiune se afla în robie. Este vorba de Israel. Ei se aflau în Egipt, unde
lucrau din greu ca să-i slujească pe egipteni. Știați că Israelul a stat în
robia Egiptului de două ori cât vârsta Statelor Unite? Noi nu avem ca națiune
mai mult de 150-170 de ani, iar ei au stat în robie 430 de ani. Venise un timp
când toată nădejdea lor s-a dus.

Dar acolo erau un bărbat și o femeie
care se pare că aveau credință într-un Dumnezeu viu, în Dumnezeul Istoric care
i-a vorbit strămoșului lor Avraam în timp de criză și ei credeau că dacă Îl
cheamă în ajutor, le va răspunde și lor. Acești oameni erau Amram și lochabed,
părinții lui Moise.

Eu am predicat cu câțva timp în urmă cum a venit Amram acasă și i-a spus soției sale: „Iochabed, sunt atât de obosit...” El avea încă urmele proaspete ale loviturilor de bici pe spate. S-a așezat jos liniștit și poate că soția i-a spălat rănilor plângând, după care i-a zis: „O, Amram, oare nu putem face nimic?”

Asta mă întreb și eu acum când văd adolescenții noștri, care vor fi bărbații și femeile de mâine. Ei umblă cu părul lăsat pe spate, cu pantalonii tăiați mai jos de șold, cu pistolul de-o parte și cu țigara în colțul gurii. Ce va fi? Ei sunt încă sclavii Diavolului. Nu putem face oare nimic?

Și Amram, poate singurul din popor, a urcat pe o treaptă micuță, așa obosit cum era. Și acolo, El îl chema în fiecare seară în rugăciune, pe Dumnezeul lui Avraam; pe Acela despre care se spune că a venit la Avraam, la Noe, la Iov, la Isaac și la Iacov, când au trecut prin clipe de nechez. Cu siguranță, dacă El a răspuns în zilele lor, va răspunde și astăzi. Dacă El a fost Dumnezeu în zilele lui Moise, va fi Dumnezeu și astăzi, tot ce trebuie făcut este doar să-L chemăm să vină afară din Istorie, pe scara timpului.

Eu pot să-l văd pe Amram, seară de seară, indiferent cât era de obosit, mergând în locul acela, unde-și încerca credința în Dumnezeu.

Dar astăzi, dacă oamenii nu primesc imediat ceea ce cer în rugăciune, cred că Dumnezeu este mort. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, sunt bărbați și femei care să strige împreună până când văd un Dumnezeu care trăiește cu adevărat și care intră în acțiune și aceasta nu doar pentru un răspuns. Ei sunt determinați să stea pe aceasta.

Dacă sunt bolnavi și doctorii spun că

nu se vor mai face bine, iată că Ceva din ei le spune că nu este adevărat, că ei se vor vindeca. Ei rămân neclintiți indiferent ce se întâmplă!

Dar ce ați făcut? După ce v-a slăbit puterea, ați umblat din loc în loc, apoi v-ați alăturat bisericilor din lumea denominațională. Să știți însă că și astăzi există un Dumnezeu care răspunde la rugăciuni și salvează sufletele din păcat.

Și după cum am spus, Amram mergea în toate nopțile acolo sus, și se ruga plângând până la 2-3 dimineața; parcă vorbea vântului. Dar în inima lui de evreu ardea o credință pe care nici un vânt de îndoială nu putea s-o stingă.

De astfel de bărbați și femei avem nevoie și astăzi. Dacă nu va răspunde în seara aceasta, o va face mâine seară... Dacă nu va răspunde anul acesta, ne va răspunde la anul, pentru că El este Dumnezeu! Nu un Dumnezeu, ci Dumnezeu.

Amram urca noapte de noapte scările, iar lochabed a mers la el și i-a spus: „Amram, dragule, te-ai rugat aici toată noaptea. De ce nu le spui băieților cu care lucrezi să se roage și ei un timp?”

„Dacă nu se roagă, draga mea? Trebuie să fie cineva care să se roage tot timpul.”

Așa ar trebui să gândească și creștinii de astăzi. Un creștin adevărat nu așteaptă pe cineva s-o facă, ci trece el însuși în față și merge înainte. Noi credem că Biblia nu este doar o carte de istorie, ci este și o carte profetică, ce ne spune că Dumnezeul din trecut se va ridica din nou în zilele din urmă. Și acum este timpul ca El să intre în scenă.

Lucrul acesta îl știa și Amram. El știa făgăduința pe care i-o dăduse Dumnezeu istoric lui Avraam, Dumnezeu care nu răspunsese la nici o rugăciune de mai bine de patru sute de ani. Dar El făgăduise că după cei 400 de ani îi va scoate afară.

Se pare că și noi am avut un Dumnezeu care a tăcut multă vreme, dar ceasul în care El trebuie să intre în scenă, a sosit.

Și într-o noapte când Amram se ruga din nou (poate o făcea deja de mulți ani; părul îi încărunțise și nu vedea nici un rezultat, ba dimpotrivă, poate totul mergea din ce în ce mai rău) , El a trecut la treabă. Aceasta trebuie să facem și noi și atunci El va trece direct la treabă.

El a spus: „Doamne, Tu ai promis asta. Noi privim în urmă și vedem că toate semnele sunt aici, că timpul este aici. Da, este timpul ca Tu să faci ceva.”

În timp ce era într-o adâncă cercetare, în rugăciune, el a privit într-un colț. Poate că s-a frecat la ochi, apoi a privit din nou. Acolo stătea un înger cu sabia scoasă și El i-a spus: „Izbăvirea vine! Tu vei primi un fiu, care va fi izbăvitorul poporului!”

Vedeți? Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugăciune. Este adevărat? (Amin). Dacă am ține și noi la aceasta!

Când credinciosul Moise a condus Israelul spre pustie, a ajuns la Marea Roșie. Munții erau de-o parte și de alta, Marea Roșie în față, iar din urmă venea armata lui Faraon. Ei erau prinși ca într-o capcană. Ce

mai putea urma? Erau pierduți. Armata lui Faraon, care număra zeci de mii de soldați, se apropia tot mai mult. Și ce a făcut poporul? A început să plângă: „O, era mai bine dacă rămâneam în robie!” dar printre ei era unul care avea aprinsă în inimă flacăra credinței, era unul care credea că Dumnezeu istoric poate să vină în scenă și să-i scoată din orice situație, oricât de dificilă ar fi. Da, Moise a stat cu mâinile ridicate până când Dumnezeu istoric S-a ridicat ca să fie Dumnezeu și în prezent. Și El a deschis Marea pentru ca Israelul să treacă printre ape, pe loc uscat.

O, nu la mult timp după aceea, Iosua a condus poporul Israel la Iordan. Era luna aprilie, când toate pâraiele se umflă, așa că Iordanul era de cinci ori mai mare. În vremea aceea nu era nici o posibilitate de a trece pe malul celălalt, dar Iosua și-a amintit că în Istorie este un Dumnezeu care cu 40 de ani în urmă a deschis Marea Roșie. Și el l-a chemat pe acel Dumnezeu istoric, care a coborât cu mare putere și a devenit un Dumnezeu al crizei prezente. El a deschis Iordanul și i-a trecut pe malul celălalt.

Era la mulți ani după aceea, când Ilie a văzut blestemul în care era căzut poporul. De patru sute de ani Dumnezeu nu mai ascultase nici o rugăciune, dar când s-a dus sus pe munte, Ilie știa că există un Dumnezeu Istoric și că El putea să vină în scenă. Astfel, a chemat poporul necredincios să stea în prezența acestui Dumnezeu și să vadă cui îi va răspunde cu foc. Și iată că Dumnezeul care a putut să-i scotească pe copiii evrei din cuptorul aprins, a adus focul și a mistuit jertfa profetului.

La mulți ani după aceea, când un bărbat numit Lazăr, a murit, iată că acolo este un Dumnezeu viu, care putuse să-l ia pe Enoh fără să vadă moartea și care l-a luat și pe Ilie într-un car de foc. El a fost chemat în scenă în ceasul negru al morții și n-a întârziat să Se descopere așa cum a făcut-o întotdeauna. El era acum Dumnezeul Istoriei care însă fusese scos din Istorie și adus într-o criză prezentă.

Jos, la poarta Ierihonului stătea un om orb, care plângea. Toate speranțele lui erau spulberate. Nici un doctor nu-i mai putea face nimic. Își cheltuisese toți banii, așa că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se gândească la zilele pe care le mai are de trăit până când moartea îi va aduce alinarea suferințelor. Dar iată că într-o zi a trecut pe acolo Dumnezeu istoriei, care a intrat în scenă într-o criză prezentă și El a deschis ochii orbului.

Era în casa lui Iair când doctorii au dat greș și au lăsat-o pe micuța fetiță să moară. Și moartea a intrat în acea casă dând o lovitură năprasnică, pentru că luase singurul copil, pe micuța de doisprezece ani. Și un predicator cu inima zdrobită a trebuit să părăsească denominațiunea din care făcea parte și pe toți prietenii, deoarece și-a adus aminte că există printre ei un Dumnezeu al istoriei care poate să învieze și morții, așa că s-a dus să-L caute.

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” (Matei 7.7), căci El este același Dumnezeu și astăzi.

Când acest Dumnezeu, care locuia într-un trup numit Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost chemat în scenă, afară din Istorie; Dumnezeu care putuse să ridice morții din Vechiul Testament și a adus la viață copilul mort al sunamitei, printr-un proroc; Dumnezeu care nu poate muri, care este Dumnezeu în veci, fetița moartă a lui Iair a fost readusă la viață.

Iair știa că sunamita își primise copilul înapoi, de aceea a zis: „Dumnezeul Istoric, care a fost chemat atunci ca să intre în acțiune, este Același și astăzi.” Și căutând în stânga și în dreapta, el a auzit de un Om despre care se spunea că posedă o mare Putere. Acesta era Isus din Nazaret, pe care toți îl urau. Dar L-a chemat în scenă, căci El era cel mai apropiat reprezentant al lui Dumnezeu în acele

zile, era un Dumnezeu al Dumnezeului celui viu! Și când Dumnezeul Istoric a fost chemat în scenă, El a acționat la fel ca în cazul lui Elisei cu acel copil.

Să spunem mai mult, frați și surori!

Astăzi, în aceste zile de criză, când cancerul roade printre oameni alături de multe alte boli, există un Dumnezeu al istoriei care este viu în vecii vecilor; același Dumnezeu care a curățat lepra, care a vindecat bolnavii și a înviat morții. El este Același și astăzi și așteaptă cu nerăbdare să fie chemat de poporul Său ca să intre în scenă și să acționeze.

Cel care a putut să ierte o femeie stricată pentru comiterea de adulter; Cel care a putut să-l curețe pe cel mai josnic păcătos și să-l facă alb ca un nufăr, Dumnezeul despre care ne vorbește Istoria, trăiește și astăzi și poate să curețe fiecare inimă de păcat și de necredință.

Mai era unul care avea un băiat bolnav de epilepsie. El l-a dus o vreme la biserică, dar nu i-a ajutat la nimic. Iată însă că printre ei se afla un Dumnezeu al Istoriei, care este încă viu și omul a fost determinat să-L caute.

Văzându-L

coborând de pe munte, omul a alergat spre El și i-a zis: „Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic și pătimește rău; de multe ori cade în foc și de multe ori cade în apă.” (Matei 17.15).

Isus i-a răspuns: „*Dacă crezi, pot!*”

Dacă crezi ce? Dacă crezi că Dumnezeul din Istorie trăiește și astăzi. Vedeți? Când a fost chemat în scenă, El a venit și a acționat, astfel încât copilul a fost eliberat imediat de epilepsie.

Același

Dumnezeu trăiește și astăzi, când bisericile nu mai ajută la nimic, acum când politica nu mai ajută, când nimic nu mai poate ajuta. Dumnezeu nu poate greși. El este Dumnezeul acestei Biblii vechi, iar făgăduințele Sale sunt tot atât de adevărate ca și în trecut.

Fraților, este timpul ca poporul Său să-L cheme, să Îl cheme afară din Istorie, căci este scris: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci*”. (Evrei 13.8). El este un Dumnezeu al Istoriei, dar este și un Dumnezeu al timpului prezent.

Și: „*în zilele din urmă*”, a spus El „*voi turna din Duhul Meu peste orice făptură*”, astfel încât se vor face semne și minuni. (Fapte 2. 17).

„*Iată semnele care vor însoți pe cei care vor crede: „În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;*

vor lua în mână șerpi ; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”
(Marcu 16.17-18).

El este

Dumnezeul Istoriei, care a făcut aceste făgăduințe, iar noi suntem poporul pășunii Lui; suntem oile din staulul Lui, iar El așteaptă să-L chemăm să intre în acțiune; să-L chemăm în scenă; să-L privim cum intră în lucrare; să-L privim făcând super-semnul; să-L privim cum face lucruri de care omul se minunează și care-l fac să se scarpine în cap pentru că nu le înțelege.

Da,

El este un Dumnezeu al Istoriei, dar și un Dumnezeu al timpului prezent, un Dumnezeu care așteaptă să fie chemat afară din Istorie.

Haideți să mai privim puțin la El. Ce bine poate face un Dumnezeu al Istoriei, dacă este doar în Istorie? Ce bine le-ar fi putut face lui Amram și lohabed, dacă ar fi rămas doar un Dumnezeu al Istoriei? Ce putea face pentru Moise, dacă ar fi rămas doar un Dumnezeu al Istoriei? Dar lui Lazăr? Dar orbului Bartimeu? Ce ar putea face pentru noi, în seara aceasta, dacă ar rămâne doar un Dumnezeu al Istoriei? Dacă n-ar fi și astăzi Același?

Dar El este și astăzi același Dumnezeu care ne iartă toate greșelile și ne vindecă toate neputințele.

Da, Dumnezeul din Istorie va străluci și astăzi la fel de puternic, dacă va fi chemat afară din Istorie.

Când timpul se sfârșește, când politica se sfârșește, când viața se sfârșește, când totul se apropie de sfârșit, Isus vine la lumină. Când totul se prăbușește, El strălucește la fel de puternic, El care este Crinul din vale și Luceafărul strălucitor al dimineții.

El este Același ieri, azi și în veci. Chemați-L deci pe Dumnezeul Istoric și priviți-L cum devine un Dumnezeu prezent, un Dumnezeu ieșit din Istorie, la fel de strălucitor ca în trecut. El va acționa și va proceda la fel ca atunci, va ierta la fel și va vindeca la fel, pentru că Puterea Lui este aceeași. El este Același și așteaptă să fie chemat.

Dar tu nu-L poți chema doar de pe

buze, căci dacă faci așa, nu va răspunde la chemarea ta. El vine numai dacă este chemat prin credință. El răspunde la credință, nu la rugăciunile tale lungi. El vine la acea fărâșă mică de credință din sufletul tău, care poate să spună: „Acel lucru micuț (credința) m-a adus în seara aceasta în Tabernacol, ca să-mi pot înviora sufletul, iar când voi pleca de aici, voi merge cântând voios ca păsările în zbor.” De ce? Pentru că El este nu numai un Dumnezeu Istoric, ci și un Dumnezeu al prezentului și așteaptă să fie chemat.

Chemați-L deci pe Domnul căci El vă aude! Vorbiți cu El în cântări, rugați-vă și credeți-L, căci vă va răspunde.

Și ascultați ce vă voi spune în încheiere!

Motivul pentru care am început adunarea din seara aceasta, este că Domnul mi-a spus cu vreo douăzeci și șapte de ani în urmă că voi predica Evanghelia în jurul lumii.

Unii au râs când au auzit aceasta și mi-au spus:

„Unde te duci tu Billy cu cele șapte clase ale tale?”, dar eu le-am răspuns: „Voi merge în Numele lui Isus Hristos.”

Acum unsprezece ani, când am predicat de la acest amvon, doamna Gertie stătea aici și cânta : „Crede numai!” Acolo stătea un mare uriaș, știința și marea cunoștință a lumii, care voia să condamne vindecarea divină și s-o acopere de rușine. Toți îmi spuneau: „Băiete, i-ai pocnit pe toți! Te vor arunca în închisoare!” Dumnezeul din Istorie trebuia să vină deci jos, să intre în scenă și să-mi arate ce trebuie să fac, iar eu am

făcut întocmai prin harul și îndurarea Lui. Același Dumnezeu al Istoriei, de acum zece ani, a intrat acum din nou în scenă. El va lucra și acum la fel cum a lucrat în trecut. El este Dumnezeul Istoriei, dar este și Dumnezeul prezentului. El nu așipește, nu doarme niciodată și nu poate muri pentru că nu are nici început, nici sfârșit.

În cazul tău, prietene păcătos, acel ticăit micuț din inima ta, vrea să-ți spună că El este și astăzi același, că El te poate elibera de orice povară și de orice neputință sau păcat pe care l-ai comis împotriva Lui.

În ce vrei să-ți pui nădejdea? Nici chiar în casa ta, în soția sau în familia ta nu poți să ți-o pui!

Nădejdea mea nu e zidită pe nimic altceva

Decât pe sângele lui Isus

Când tot din jur în sufletul meu dă,

Atunci El este nădejdea mea și stau pe Hristos.

Pe acea Stâncă tare noi stăm.

Toate celelalte lucruri se prăbușesc ca nisipul.

Biserica, prietenii sau orice altceva, se apropie de sfârșit, dar El trăiește veșnic. Și pentru că El trăiește și noi vom trăi împreună cu El.

Ce Îi vom da în schimb? Ce ați putea să-I dați? Ce te vei face dacă Dumnezeu te va chema la noapte în fața judecății? Ți-ai pus cumva nădejdea în această națiune? Ea se duce la fel ca celelalte.

Vă puneți nădejdea în alegerile viitoare? Eu n-am nimic împotriva celor ce vor candida, dar ei sunt oameni muritori și odată vor trece. Nu vă puteți pune nădejdea în nimic de aici, căci nimic nu va dăinui afară de Dumnezeul Istoriei, care a făgăduit că Se va ridica din nou.

Moartea vă va trimite poate în mormânt, dar Cel care ține totul va veni într-una din aceste zile. Moartea vă va trimite poate în țărână, dar Cel ce vine vă va lua afară pentru că El a făgăduit că atunci când va veni să Își ia Mireasa, Îi va lua cu Sine și pe cei ce-au adormit în Hristos.

Pentru mulți, El este doar un Dumnezeu al Istoriei, dar pentru voi poate fi un Dumnezeu prezent, dacă Îl acceptați ca Salvator și dacă Îl primiți cu adevărat în inima voastră.

În tine va fi ceva care-ți va spune că El a intrat. Poate nu vei simți emoții, poate nu vei plânge, nu vei vorbi în limbi, nu vei alerga și nu vei țipa, dar cu tine se va întâmpla ceva care-ți va da siguranța. Viața ta se va potrivi întocmai cu Cuvântul Său, cât vei trăi, iar când va sosi ceasul din urmă și va trebui să părăsești lumea, nu te vei teme de nimic rău. Când medicul se întoarce și pleacă pentru că nu-ți mai poate face nimic, tu stai liniștit.

Voi știți ce s-a întâmplat aseară cu fostul maior, domnul Vander. El s-a dus să-l asculte pe președintele Nixon și a murit chiar pe scenă, deși din câte știu era un bărbat sănătos.

Eu plec de acasă, iar când mă întorc soția mă întreabă: „Billy, știi că a murit cutare sau cutare?”

Într-o zi, fetița mea mai mică stătea jos cu o altă fetiță, iar duminică au înmormântat-o, pentru că a făcut o pneumonie. Și un prieten de-al meu, domnul Williams, pe care îl cunosc de ani de zile, iar Zella Brakeman, cumnata lui, este prezentă aici... Noi am fost vecini multă vreme și când am plecat l-am lăsat bine, iar când m-am întors era deja dus.

Vedeți ce este? Cândva vă veți întâlni cu toții cu moartea. Acesta este motivul pentru care ar trebui să puneți pe locul doi toți banii pe care i-ați adunat, toți prietenii și toate celelalte lucruri și să-L credeți pe Dumnezeu Istoriei, care este și un Dumnezeu al prezentului, căci atunci veți putea vedea ce va face El pentru voi.

Voi, care sunteți bolnavi și suferinzi, voi care ați fost părăsiți de medici pentru că nu mai pot să vă ajute cu nimic, amintiți-vă că Dumnezeu Istoriei este același și astăzi.

Să ne rugăm pentru un moment, în timp ce ne plecăm capetele. Este în seara aceasta printre noi cineva care știe despre salvarea sufletului și despre faptul că Dumnezeu a făgăduit că va veni într-o clipă, într-o clipeală de ochi și totuși este fără El?

Dacă te gândești că ești bine și așa, nu uita Cuvântul care spune: „*Multe căi pot părea omului bune, dar la urmă*

se văd că duc la moarte.” (Proverbe 14.12).

Dacă nu ești convins că El te-a salvat, n-ai vrea să-ți ridici mâna și să-l spui doar atât: „Fii îndurător cu mine, Doamne!”

Mulțumesc. Dumnezeu să te binecuvânteze. Multe mâini sunt ridicate... Mai sunt și alții care vor să-și ridice mâna înainte de a încheia? Dumnezeu să te binecuvânteze, tânără. Nu te rușina de El.

Ce rost ar avea să predicăm despre un Dumnezeu din trecut, dacă El n-ar fi și astăzi Același?

Frate și soră, am să vă mai spun ceva:

Odată am citit despre un Dumnezeu al Istoriei. Am citit despre El în cărți și în Biblie, dar într-o zi L-am întâlnit. El a venit la mine și mi-a spus să nu beau, să nu fumez și să nu mă întinez cu femei, pentru că are o lucrare cu mine când voi crește. Eram doar un băiețel, dar mai târziu El a făcut tot ce a spus, dovedind că este viu. Da, a făcut-o! Iată, aici atârnă fotografia Lui făcută de oamenii de știință. Vedeți? Lumea o știe, căci El S-a descoperit printre voi.

El cunoaște orice gând al inimii! Da, El a dovedit că este și astăzi Același; a dovedit că nu este doar un Dumnezeu al Istoriei.

Nu lăsați lumea să vă strecoare în

inimă lucrurile ei. Credeți în El... Vreți să vă ridicați mâna? Unii, care n-au ridicat mâna spun: „Doamne, eu nu sunt sigur, dar aș vrea să fiu...”

Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere.
Altcineva? Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine soră, și pe tine, frate.

Mai este cineva? Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Așa este.

Cineva spune: „Frate Billy, oare are vreo importanță faptul că îmi ridic mâna?” Ridic-o doar o dată și vei vedea. Frate și soră, întotdeauna când faceți ceva corect, vă simțiți bine.

Fiți sinceri! Nu-L mințiți pe Dumnezeu! Voi nu îl puteți minți, deoarece Dumnezeu cunoaște toate lucrurile, ci vă mințiți pe voi.

Știați că minciuna este un lucru groaznic?

Dacă ai fi dus la detectorul de minciuni și ai spune o minciună, oricât ai încerca să o faci să sune ca adevăr, nu vei reuși pentru că nervii tăi te vor da de gol. De ce? Pentru că nu ai fost făcut ca să minți. Și gândește-te: dacă un detector de minciuni făcut de oameni, știe când minți, ce să mai zicem de Dumnezeu?

Tu zici: „Frate Branham, eu sunt baptist”, „Eu sunt prezbiterian”, „Eu sunt metodist”. Este în ordine, dar vreau să te întreb ceva: „L-ai întâlnit vreodată pe acest Dumnezeu al Istoriei? A stat El înaintea ta într-un rug aprins? A

vorbit El sufletului tău? Ai simțit tu că păcatele îți sunt iertate?

Dacă nu, înțelege că nu are rost să mergi la biserică, doar pentru că te simți un pic mai bine. Tu trebuie să-L cunoști pe El, nu doar să auzi vorbindu-se despre El. Nu a avea binecuvântările Lui înseamnă Viața; ci Viața este să-L cunoști pe El, să-L cunoști personal.

Nu ajunge să cunoști Cartea Lui; nu ajunge să fii un bun student în Biblie ; nu ajunge să fii un bun membru, un bărbat sau o femeie bună.

Aceasta nu-ți folosește la nimic, pentru că acest lucru l-a făcut Legea. Tu trebuie să-L cunoști pe El. L-ai cunoscut? Dumnezeuul care i-a vorbit lui Moise din rugul de foc a venit și în fața ta? L-ai auzit vorbind până ai recunoscut că este El?

Dacă nu este așa, atunci ridică-ți mâna și spune: „Dumnezeule, vorbește-mi acum. Spune-mi, Tu ești Acela care dă târcoale inimii mele, căci doresc să Te cunosc?”

Dumnezeu să te binecuvânteze, domnișoară. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine. Așa este bine.

Și acum, în timp ce stăm cu capetele plecate, să murmurăm încet :

Într-un auriu răsărit, va veni Isus,

Într-un
auriu răsărit va câștiga bătălia

Vom
striga biruința! Vom învinge tristețea

Într-un
auriu răsărit, pentru mine, pentru tine.

Acum,
dacă ați ridicat mâinile și doriți să mă rog pentru voi, dacă credeți că
Dumnezeu mă ascultă, pășiți în față la altar. Altarul este deschis.

Dumnezeu să te binecuvânteze, frate.

Dumnezeu să te binecuvânteze,
bărbatule.

Ridicați-vă și veniți aici, dacă credeți
că Dumnezeu ascultă rugăciunea mea și vă va ajuta. Ridicați-vă și veniți aici.
Domnul vă ajută să veniți la El și să-L cunoașteți. Pășiți aici sus.

Nu vreți să veniți? Noi vă așteptăm.
Vă vom aștepta în rugăciune, deoarece rugăciunea făcută cu credință face foarte
mult. Nu veniți? Eu vreau să vă conving să veniți și să Îl acceptați pe
Dumnezeul timpului prezent. Nu un dumnezeu la care să te duci doar la biserică
și să spui: „Astăzi mi-a plăcut la biserică”, căci acel dumnezeu nu va face
nimic pentru tine. Nu, un dumnezeu metodist, prezbiterian sau penticostal nu va
lucra. Luați-L pe Dumnezeuul acestei Biblii. Dumnezeuul metodist vă va duce în
lume și la fel cel penticostal, baptist sau orice alt dumnezeu denominațional,

dar Dumnezeuul acestei Biblii vă va face asemenea lui Hristos. În mod sigur o va face. Duhul Lui va locui în voi și atunci întreaga voastră viață se va schimba. Mânia, răutatea, duhul de neiertare și toate celelalte lucruri murdare, care v-au cucerit sufletul pentru a vă face să pierdeți veșnicia cu El, vor fi îndepărtate.

Eu țin în mână o mreață. Depinde însă de voi dacă veți intra în ea sau nu. Nu vreți? Haideți aici, în jurul altarului. Mulți dintre cei aflați în spate v-ați ridicat mâinile. Oamenii vă vor face loc ca să puteți veni în față.

Domnul să te binecuvânteze, tinere.

Acum, în timp ce muzica cântă încetșor, iată că sunt câțiva care stau lângă altar. Șapte suflete. Știați voi că numărul „șapte” este numărul desăvârșirii lui Dumnezeu? Duhul Sfânt a coborât peste un suflet de aici. Aceasta este ceea ce numesc eu Duhul Sfânt, frate. Acum El este aici. Fiți smeriți în inima voastră. Cum ar fi dacă aceasta este ultima voastră ocazie de a sta la altar? Dar dacă aceasta este ultima rugăciune pe care o puteți spune?

Isus vine. S-ar putea ca El să bată la ușa ta în zori. Da, tu va trebui să pleci într-o zi. El este Dumnezeuul trecutului și tot El este Dumnezeuul prezentului; El este un Dumnezeu al tuturor.

El v-a vorbit, iar voi v-ați ridicat înaintea Lui ca să-L întâmpinați. Ați venit aici în față ca să-L întâlniți. El stă chiar acum aici. Mărturisiți tot ce este greșit în inima voastră.

Spuneți: „Dumnezeule, ai milă de mine,

păcătosul. Am greșit, dar o mărturisesc din toată inima mea. Doresc să ai milă de mine și să mă ierți, căci vreau să te slujesc tot restul vieții mele. Fă ca focul micuț ce arde în inima mea, credința aceasta micuță care m-a făcut să vin în seara aceasta la altar, să pătrundă adânc în sufletul meu. Lasă-L să mă cuprindă chiar acum căci este Ceva care-mi spune: „Da, Isus trăiește!” Te iubesc și cred că Te voi vedea în scenă în ceasurile următoare când vei săvârși lucruri mari. Sunt atât de bucuros pentru că am răspuns atunci când m-ai chemat! Eu voi vedea cum vei îndepărta cancerul și cum îi vei vindeca pe bolnavi și pe cei slabi!”

Ascultă-i mărturisind ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei; Dumnezeul Istoric care a ieșit din Istorie și este și astăzi Același ca atunci; același Dumnezeu care intră în scenă. El face aceasta pentru că în curând va veni a doua oară.

Să ne rugăm. Rugați-vă și voi cu mine.

Dumnezeule scump, îi aduc în fața Ta pe acești șapte frați. Prima seară a născut șapte stele minunate. Tu ai spus în prețiosul Tău Cuvânt: *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-L atrage Tatăl...”*

Și: *„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-L voi izgoni afară, ci Îl voi învia în ziua de apoi.”* (Ioan 6. 44,37).

Doamne, aceasta este făgăduința Ta și prin credință, aceste șapte suflete au pășit în seara aceasta în față, pentru că ei cred că Dumnezeul care a vorbit profeților, Dumnezeul care i-a vorbit orbului, trăiește și este Același și astăzi. Da, ei au pășit în față ca să-L întâlnească.

Același Dumnezeu care s-a întâlnit cu leproșii, Acela care s-a întâlnit cu femeia care avea scurgerea de sânge, Cel care a întâlnit moartea la mormântul lui Lazăr, este prezent în seara aceasta aici și poate face aceleași lucruri. El stă în seara aceasta aici ca să întâlnească moartea spirituală și să-i poruncească: „la mâinile de pe aceia care au venit să mărturisească faptul că cred în Mine, căci Eu îi voi învia în ziua de apoi.”

Îți mulțumim pentru ei, Tată, și Te rugăm să-i ajuți să-Ți rămână credincioși, până când moartea îi va elibera.

O, când vom intra în bucuria Domnului nostru, în ziua aceea măreață când Cina cea de taină va fi așezată în cer, marele Împărat ne va întreba: „Vă amintiți acea seară din octombrie 1958 petrecută în tabernacol? Atunci voi ați pășit în fața Mea și M-ați acceptat ca Salvator personal. Voi erați păcătoși, dar Eu v-am vorbit și v-am salvat. Acum sunteți ai Mei și aveți Viața veșnică, așa că intrați în bucuria pe care am pregătit-o pentru voi încă înainte de întemeierea lumii.”

Îndură-Te, Doamne. Acum ei sunt ai Tăi. Ți-i încredințăm deci, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Toată audiența să-și plece capetele.

Vă voi chema pe fiecare la altar. Simțiți că în inima voastră a început să ardă o flacără micuță care vă îndreaptă spre o credință vie și adevărată? Credeți că Isus v-a iertat păcatele și că Îi aparțineți? Dacă credeți, vreți să vă ridicați mâna dreaptă spre El?

Văd două sau trei mâini ridicate.
Continuați să vă rugați fiecare.

-Amin-